

Kruistocht in Spijkerbroek

2023 - 2024

Script: Rogier van de Weerd & Marc Veerkamp
Bewerking: Stichting Repelsteeltjes

SCÈNE 1

MUZIEK: Processie

KERKPLEIN KEULEN

We zien een schim van een jonge vrouw. Langzaam wordt zij zichtbaarder.

JULIA heft haar armen. Ze spreekt.

JULIA: Kinderen van Keulen, er is hoop!
Ben je arm? Hongerig? Wees?
Gods engelen vroegen mij om jullie mee te nemen naar Jeruzalem.
Alleen jullie, kinderen, kunnen het Heilige Land bevrijden uit de handen van
die gevaarlijke Saracenen.
Een missie die vraagt om al onze kracht.
Maar God beloont ons met eeuw-ig-du-rend geluk!
Wie vurig verlangt naar het aardse paradijs, volg mij!
Of twijfelen jullie aan het woord van God?

*Om JULIA heen verzamelen zich nieuwsgierige KINDEREN: bedelaars die de onverschillige burgerij
spuugzat zijn, kruimeldieffes die even afgeleid zijn van hun 'werk' en veel te jonge arbeiders die hun
taak achterlaten.*

*De KINDEREN sluiten zich bij haar aan. Onder leiding van twee geestelijken, de strenge en
imposante ANSELMA, en de wat meer gemoedelijke JOHANNIS, vormt zich een 'kinderleger'.
Dan opeens...*

SCÈNE 2

LAB

*...is het stil. De jonge DOLF WEGA in jeans en sportjack heeft een eeuwenoud boek in zijn handen.
DOLF pakt zijn telefoon en vlogt*

DOLF: Ja hallo lieve volgers! Ik ben nu in het lab waar mijn moeder werkt en moet je kijken wat ik heb gevonden! Dit boek. Super oud man! Zo vet!
Moet je luisteren:

Hij slaat het boek open.

DOLF: ...En zo trok de kinderkruistocht in het jaar des heren 1212 het zuiden. De haast oneindige reis over modderige paden en ruwe rotsen schrok hen niet af.

*Hij leest lacherig verder. Haalt z'n vettige vingers uit een zak chips om de pagina's om te slaan.
Achter hem verschijnen de sinistere DR. SIMIAK en haar volgzame assistentes DR. KNEVELTOER,
DR. PAVLOVA en DR. LAIKA.*

DOLF: Tegen de tijd dat zij Spiers bereikten telde deze kruistocht zelfs achtduizend zielen. Enkel gedreven door het woord van God...
Yeah right!

SIMIAK: Roep de bewaking!

PAVLOVA: Ja maar Dokter Simiak...

SIMIAK: Roep de bewaking zei ik!

DOLF kijkt geschrokken om.

KNEVELTOER: Bewaking! We hebben een indringer!

LAIKA: Een indringer in het lab!

SIMIAK: Dokter Kneveltoer, is dit niet die jongen van Ilse...

PAVLOVA: Dat probeerde ik al te zeggen. Dit is Dolf.

LAIKA: Is dit Dolf? Die is wel groot geworden.

KNEVELTOER en SIMIAK grijpen DOLF in de kraag. PAVLOVA probeert de zaak te sussen. LAIKA gaat op zoek naar bewaking.

DOLF: *(al vloggend)* Nou lieve volgers, ik geloof dat ik iets gedaan heb wat niet mag. Superrrrspannend!

SIMIAK: DOKTER WEGA!

DR. ILSE WEGA komt aansnellen...

ILSE: Excuus Dokter Simiak, de proefdieren zijn zo onrustig. Ik krijg ze maar niet stil en...

ILSE richt zich tot DOLF, maar gebarend naar Kneveltoer en Simiak.

ILSE: Nou! Wat doe jij nou hier?! Moet jij niet aan je huiswerk?

SIMIAK: Dan gebruikt 'ie wel verdomd oude boeken voor zijn huiswerk!
Het enige exemplaar...

SIMIAK pakt het boek van DOLF af. En zijn telefoon.

DOLF: Blijf af! Mijn volgers wachten op nieuwe content!!!

DOLF pakt zijn telefoon terug.

SIMIAK: ...meer dan achthonderd jaar oud... lettertje voor lettertje geschreven- met de hand... en jouw zoon bladert er doorheen met z'n vette paprika vingers!

SIMIAK begint heel precies alle chips-resten te verwijderen.

DOLF: *(met volle mond)* Het was cheese-onion!
ILSE: *(slist)* Ik zei toch: 'Blijf in de kantine en nergens aankomen!'
DOLF: Ach boeien, zo'n oud boek.
ILSE: Dolf! Dit is zéér kostbaar studiemateriaal...

ILSE geeft het boek voorzichtig aan KNEVELTOER, die het achter haar rug leegschudt: het regent chips.

DOLF: Die verhaaltjes? Super ongeloofwaardig! Al die kinderen alleen op een kruistocht?
KNEVELTOER: Dat gaan we nu juist onderzoeken!

KNEVELTOER draait zich naar het bedieningspaneel van de materietransmitter.

SIMIAK: *(tegen ILSE)* Zonder pottenkijkers
ILSE: Ja natuurlijk Dr. Simiak

ILSE probeert DOLF de deur uit te dirigeren.

ILSE: Nou jongen, ga dan maar naar huis. En doe je goed je huiswerk?
Ik ben waarschijnlijk iets later vanavond. Ik zal het licht wel uit doen als je slaapt
DOLF: Hee, ik wilde best thuisblijven, maar ja, jij moest weer zo nodig werken...
ILSE: *(veegt de chips van z'n shirt)* Je zit helemaal onder, Rudolf!
DOLF: Dolf!
ILSE: Dr. Simiak, de laatste keer dat ik hem alleen liet, maakte hij z'n eigen vuurwerk...
DOLF: Ja man! Dat was vet!

DOLF zet zijn telefoon weer aan om te vloggen.

DOLF: Lieve volgers, ik ben nog steeds in het lab en ik weet een hele goede truc: je mengt wat zwavel en koolstof met vogelpoep, echt zo simpel... Zal ik eens voordoen?

DOLF pakt lukraak wat flessen en potten af van LAIKA en PAVLOVA en wil die bij elkaar mengen.

LAIKA: Afblijven Dolf! Dit spul vervliegt!

DOLF draait een flesje open.

PAVLOVA: Kijk uit! Dadelijk ontploft de boel.
ILSE: *(waarschuwt)* Dolf! Blijf af!
DOLF: Ik heb dit al eens eerder gedaan.
ILSE: Ja, en toen ontplofte het, alleen net iets te vroeg...
DOLF: Zo erg was dat niet...
ILSE: O nee?

ILSE trekt het shirt van DOLF omhoog: op z'n borst zit 'n levensgrote brandwond.

DOLF: Määàm! *(doet zijn telefoon uit)*
SIMIAK: En nu wegwezen!

SIMIAK sleurt DOLF mee aan z'n oor; ILSE verspert hem de weg.

ILSE: Ach Dr Simiak. De burens zijn op vakantie, zijn beste vriend is trainen en zijn vader... Nou ja. Alstublieft. Ik beloof u: hij zal zich gedragen! Alstublieft?
SIMIAK: *(laat DOLF los)* Haal Darwin dan maar...

ILSE geeft DOLF z'n rugzak.

ILSE: Ga dan maar naar de kantine. Aan je Duits, morgenochtend overheer ik je...
En hou op met dat gevlog!
DOLF: Als ik niet vlog, krijg ik nooit genoeg volgers.
ILSE: Ik volg je. Is dat niet genoeg?
SIMIAK: Haal Darwin!

ILSE loopt weg.

DOLF: Wie is Darwin?
KNEVELTOER: Onze chimpansee! Vanavond sturen we hem één uur naar 't jaar 1212.
SIMIAK: Kneveltoer!
DOLF: Waarom sturen jullie eigenlijk geen mensen naar 1212?
SIMIAK: Volgens de wet is dat 'te gevaarlijk'...
DOLF: Ik zou wel durven!

Plotseling staat SIMIAK stil, haar strengheid maakt plaats voor nieuwsgierigheid. KNEVELTOER merkt deze omslag meteen op.

KNEVELTOER: Doe niet zo gek Dolf.
DOLF: Waarom niet? Dat zou pas echt een gave vlog zijn! Weet je hoeveel volgers ik daarmee kan krijgen? Honderden! Wat zeg ik? Duizenden!
SIMIAK: Opnames van kastelen, jonkvrouwen, kruisvaarders...
Het is de hoogste tijd Kneveltoer...
KNEVELTOER: Pardon, is dat wel...
SIMIAK: Het is de hoogste tijd om de coördinaten in te voeren!

KNEVELTOER gaat aan de slag, SIMIAK meet DOLF op.

SIMIAK: Rudolf, eh... Dolf, hoe eh... zwaar ben jij?

Ze leidt DOLF 'vriendelijk' steeds meer in de richting van de machine.

DOLF: Kilootje of vijfenzestig, zeventig, hoezo?
SIMIAK: Blessures? Ziektes? Angst voor krappe ruimtes?

Als DOLF 'nee' schudt, schuift SIMIAK hem steeds meer in de richting van de transmitter.

KNEVELTOER: Dokter Simiak, is dit wel verstandig...
SIMIAK: Dolf weet precies wat 'ie doet.
DOLF: Vertel dat maar aan m'n moeder!
SIMIAK: Wat wil je liever? Huiswerk maken of het wereldnieuws halen?
KNEVELTOER: Meestal is wereldnieuws slecht nieuws aangezien...
SIMIAK: Coördinaten!

KNEVELTOER gaat geschrokken aan het werk.

DOLF: Wacht even, u bedoelt dat ik echt...?
SIMIAK: Dolf, je bent 't perfecte proefkonijn: 't juiste gewicht. Nieuwsgierig.
(in zichzelf) En vooral stom genoeg om 't te durven.
KNEVELTOER: Ja maar Dolf, als 't misgaat, dan dwaal je voor de rest van je leven
door de middeleeuwen zonder enige...
SIMIAK: Het doel heiligt de middelen...
DOLF & KNEVELTOER: Wat?
SIMIAK: Coördinaten!

KNEVELTOER raadpleegt het boek.

SIMIAK: Stel de materietransmitter af op 24 augustus 1212. Als ik het goed heb,
arriveer jij op die datum ergens nabij de stad Spiers...

SIMIAK leidt DOLF naar het 'vertrekpunt'. DOLF pakt zijn telefoon.

DOLF: Allright... Ik sta dus nu op het punt om teruggeflitst te worden naar de
Middeleeuwen. De challenge is om daar één uur te blijven. Daar gaan we.
KNEVELTOER: Luister heel goed Dolf, je wordt over één uur om exact zeven minuten voor
één teruggeflitst. Ga dan precies op de plek staan waar je bent aangekomen.
Geen seconde later, geen millimeter ernaast. Is dat duidelijk?
DOLF: Ja dat is duidelijk!

Hij pakt zijn telefoon en stelt die weer in op vlogstand. ILSE verschijnt met een afgedekte apenkooi.

ILSE: Wat is hier aan de hand?
SIMIAK: START!

KNEVELTOER drukt met grote tegenzin op een knop. De machine komt loeiend in werking.

ILSE: Rudolf, wat doe je!
DOLF: Ik ga een supergave vlog maken mam! Ik ben zo weer thuis!
SIMIAK: Kneveltoer nu!

Als KNEVELTOER niet durft, haalt SIMIAK zelf de hendel over. DOLF staat opeens in een lichtstraal. ILSE roept naar DOLF.

ILSE: Rudolf, ik waarschuw je...
DOLF: Nee! Laat me gaan!
ILSE: Ik ben je moeder!
DOLF: Jij bent alleen maar aan het werk!

ILSE richt zich tot KNEVELTOER en SIMIAK. De professoren duwen haar weg. Niets meer aan te doen: een flits verblindt iedereen. De reis is begonnen...

SCÈNE 3

LANDWEG

...Flits!

Ineens staat de wat duizelige DOLF op een stuk rots. Hij snuift de lucht op, kijkt om zich heen. Wat een rust! Hij pakt zijn telefoon en vlogt.

DOLF: Eh, misschien geloof niemand dit, maar...
Kijk ik ben nu opeens in het jaar 1212. Denk ik. Ik zie gras, bomen, rotsen, stenen... Prachtig toch of...
O, jullie willen waarschijnlijk ridders en kastelen zien. Tja, gras hebben we in 2018 ook. Misschien is er verderop wel wat middeleeuws te zien, maar ik moet bij deze steen blijven, zeggen de professoren. Anders kom ik niet meer thuis...

DOLF krijgt een rondje op de grond, als herkenningsteken. Hij ontdekt voorzichtig de plek waar hij nu is, verder en filmt het. Dan opeens:

LEONARDA: PORCA MISERIA!!!

MUZIEK: Struikrovers

Er verschijnen twee STRUIKROVERS. Gewapend met zwaarden cirkelen ze om een jonge reiziger heen: LEONARDA. Die verweert zich met een knuppel. Leonarda is behendiger dan de rovers. Tijdens het knokken door begroet zij even snel de wat bange Dolf. Die maakt opnamen.

Als één van de rovers net iets teveel zijn richting opkomt, laat DOLF de ROVER per ongeluk struikelen. LEONARDA mept de bandiet neer, pakt een zwaard af en overmeestert de ander. Terwijl ze op adem komt bekijkt ze DOLF.

LEONARDA: Grazie...
DOLF: Eh... Italiano?
LEONARDA: Leonarda Fibonacci- da Pisa.
DOLF: Rudolf Wega- da Amstelveen.
LEONARDA: Amstelveen?
DOLF: In eh... Hollanda. En (*kijkt op z'n telefoon*) daar word ik straks weer verwacht, dus ciao hè...
LEONARDA: Hollanda? (*schiet in de lach*) In Hollanda wonen barbaren, domme ridders en nog dommere geestelijken.
En alleen 'n Hollander reist ongewapend...
Hier... (*geeft haar mes*)
DOLF: Mooi souvenir, maar nu moet ik echt weer terug...

MUZIEK: Processie

Op de achtergrond klinken voetstappen.

LEONARDA: Kijk!

LEONARDA wijst. Het gestamp van de voetstappen neemt steeds meer toe. Al snel zien we een groep kinderen, allemaal gehuld in lompen. Ze zijn op weg naar de kinderkruijstocht, om zich aan te sluiten bij Julia.

DOLF: Shit, ik ben te laat. Laat me door!

Als DOLF op de steen wil stappen, duwt iemand hem opzij.

Het is WILMA. Die gaat op de steen staan en zwaait wild zingend met haar armen.

DOLF: Weg!

WILMA: Je kan toch ergens anders heen!

DOLF: Dit is MIJN plek!

DOLF probeert WILMA van de rots te duwen.

WILMA: Dit is mijn plek!

DOLF krijgt zelf een duw en duikelt achterover. WILMA maakt een dansje, trekt grimassen. Kinderen juichen haar toe, verzamelen zich als publiek om haar heen. Ze staan als een muur tussen Dolf en Wilma in.

DOLF: Opdonderen!

WILMA: ‘Opdonderen!’

Maar plotseling.... een FLITS... Tot grote schrik van iedereen, maar met name van DOLF, is WILMA verdwenen...

Terwijl de kinderen angstig wegrennen, stapt de totaal verbouwvereerde DOLF op de steen.

DOLF: Flits dan! Ik ben toch op tijd? Ik ben op tijd! Op tijd! Ik ben... te laat.
TE LAAT!

LEONARDA: Si, ‘t is te laat...

LEONARDA: Maar deze ademt nog.

DOLF: Huh?

DOLF loopt naar LEONARDA, struikelt bijna over een lijk, knielt erbij neer.

DOLF: Water, ze moet water. Kijk dan, ze is uitgedroogd...

LEONARDA: Zij is dood. Maar zij hier...

DOLF: Jij laat haar gewoon liggen?

LEONARDA: We kunnen niets meer voor haar doen.

DOLF: Niets? Hoe bedoel je niets? Dit is gewoon een kind! Waar is haar moeder?

LEONARDA brengt DOLF met een tik terug in de realiteit.

LEONARDA: Help liever, deze hier is nog te redden.

DOLF bekijkt een vermoeide THIES. Hij ligt op de stoffige grond. MARTHA zijn zusje zit ernaast. DOLF pakt z'n cola, met wat druppels brengt hij THIES bij. MARTHA begint te huilen.

MARTHA: (snikkend) Thies...

DOLF: Het komt goed, het komt goed... Toch?

LEONARDA: Si, als we iets doen...
MARTHA: Ik help wel tillen!
THIES: Martha?
MARTHA: Thies, hou vol

(LEONARDA tilt Thies op, MARTHA houdt zijn voeten vast)

LEONARDA: Eh, waar is de rest van jullie groep?
MARTHA: Bij Julia natuurlijk, we gaan naar Spiers

DOLF draait zich nog één keer om en kijkt naar de rots.

MUZIEK: Julia

Een kruistocht van kinderen loopt langs.. Ze laten zien dat het niet goed gaat met de kruistocht, enkelen sterven, anderen weten zich met moeite op de been te houden.

SCÈNE 4

VOOR DE STADSMUUR VAN SPIERS

Bij de DOMHEER staan angstige INWONERS van Spiers, bang dat ze aangevallen zullen worden. ANSELMA, JOHANNIS en JULIA komen op.

ANSELMA: Burgemeester van Spiers, open uw stadspoort voor de kinderkruijstocht!
DOMHEER: De stad openen voor duizenden uitgehongerde plunderaars?
BURGERMEESTER: Dat lijkt me niet zo verstandig...
ANSELMA: Dit was geen verzoek maar een Goddelijk bevel! Deze kinderen hebben onderdak nodig. Een plek om de nacht door te komen.
BURGERMEESTER: Hoezo? Het is toch heerlijk weer om buiten te slapen.
DOMHEER: Al deze uitgehongerde plunderaars zullen al ons kostbare eten stelen.
ANSELMA: Heeft u dan nooit gehoord van Julia? Zij hoorde stemmen uit de hemel die...
BURGERMEESTER: Ha! Stemmen?
DOMHEER: Misschien hoorde ze het gerinkel van goudstukken.
ANSELMA: De almachtige straft allen die deze hongerige kinderen hulp weigeren. Als ik u was zou ik onmiddellijk de poort openen...
DOLF: Wie is die vrouw?
MARTHA: Dat is vrouwe Anselma! Ze helpt Julia. En ons!
DOMHEER: De poort blijft dicht!
BURGERMEESTER: Potdicht!
ANSELMA: Dat is spijtig voor ons én voor jullie. Gods wraak zal niet alleen neerdalen op u, maar op alle burgers van deze zondige stad!
DOMHEER: De burgers van Spiers zullen veilig zijn achter onze muren!

Teleurstelling onder de kinderen.

De avond valt...

MARTHA: Wij gaan wel naar binnen! We klimmen gewoon over die stadsmuur. En en en dan stelen we àl hun eten...
DOLF: Ik heb denk ik nog wel iets...

DOLF geeft THIES, CLARA, EVA en ERNA zijn chips.

LEONARDA: Uit Holland?
DOLF: Cheese-onion.
CLARA: Gekke naam...
LEONARDA: Ik ken aardig wat specerijen, maar cheese-onion?

Ze nemen een hap van de chips.

EVA: Best pittig!
ERNA: Best lekker.
THIES: Water...

DOLF geeft z'n flesje cola aan THIES. Die begint gretig te drinken..

LEONARDA: Wat is dat voor duivels brouwsel?
CLARA: Is dat nog wel goed?
EVA: Welke specerijen zitten daar in?

DOLF: Weet ik het. Gewoon cola. Dat drinkt iedereen bij ons in Holland.
ERNA: Ik zou uitkijken als ik jou was Thies!
EVA: Die Hollander weet zelf niet eens wat er in zit!

Als THIES stopt met drinken laat hij een enorme boer.

DOLF: Laat nog iets over voor je zusje.

THIES geeft het flesje aan MARTHA.

MARTHA: Dank u heer.
DOLF: Zeg maar Dolf.

ERNA eet de laatste chips op.

ERNA: Zo die is op.
EVA: En dan hebben wij nog niets gehad...
DOLF: Wij eten morgen wel.
LEONARDA: Morgen zijn ze ook weer hongerig.
CLARA: En dorstig!
MARTHA: *(stilletjes)* En koud...

DOLF reikt zijn jack aan MARTHA.

DOLF: Leonarda, er is toch wel iemand die voor ze wil zorgen.

Samen met LEONARDA loodst DOLF MARTHA en THIES door de groep. Ze vragen wat rond, wijzend naar de kleintjes. Iets verderop zitten vijf kruistochtkinderen om een kampvuur. BERTHA, FRANK, BRECHTJE, PETRA en TRUDE

FRANK: Die volgevreten stedelingen zijn nog te slecht voor de hel. Je hoort ze bijna bulderen, zo van 'Ha ha ha, laat die kinderen maar creperen', terwijl zij knagen aan hun kippenpootje, of nee aan 'n lamsbout, druipend van het vet of of of 'n sappig stuk zwijn of...
BERTHA: Frank, stel je niet aan!
FRANK: Maar ik heb honger!
BERTHA: Jij hebt altijd honger...
BRECHTJE: Je weet dat Frank altijd honger heeft.
TRUDE: Je kunt beter vragen wanneer niet...
BRECHTJE: Ik zou anders ook alles geven voor een overheerlijk stuk...
PETRA: Vis!
BERTHA: Begin jij nu ook al?
PETRA: Ik ruik vis!
FRANK: Ach, je ruikt jezelf!
LEONARDA: Goedenavond allen...

Als BERTHA, BRECHTJE en FRANK zich omdraaien, verstoppt PETRA een visje. TRUDE ziet dat en helpt haar.

FRANK: Heb je soms eten mee?
LEONARDA: Alleen twee kinderen.

FRANK: Vandaag vreet ik alles!
LEONARDA: Kennen jullie ze?
BERTHA: Nee, iedereen hier lijkt op elkaar. Wij hebben zelf nog minder dan niets.
DOLF: En die vis dan?

BERTHA, BRECHTJE en FRANK smuiven even, draaien zich dan in de richting van PETRA en TRUDE. PETRA wil net een piepklein visje in haar mond laten zakken.

FRANK: Liegen, tegen je beste vrienden?
BERTHA: Als de Heer vijf broden en twee vissen kan delen met duizenden mensen, dan kun jij die vis toch ook...
FRANK: *(grist de vis af)* Aan mij geven?
BERTHA: *(pakt de vis)* Aan mij!
BRECHTJE: *(duikt op de vis)* Of aan mij!
TRUDE: *(duikt op Brechtje)* Hé ik was eerst!
PETRA: *(pakt de vis terug)* Kom op, ik heb hem toch zelf gevangen?

BRECHTJE en FRANK duiken bovenop PETRA en TRUDE, er begint een wilde worstelpartij.

PETRA: Vuile dief!
BRECHTJE: Nee jij!
TRUDE: Afblijven schooier!

Een meisje roept vanuit de verte.

MARIECKE: Stelletje lamzakken, ik heb ook niets te vreten!
LEONARDA: Wij vragen niet om eten, maar om 'n beetje hulp...

MARIECKE komt naar ze toe.

DOLF: Martha hier is uitgeput...
MARIECKE: Sint-Janskruid doet soms wonderen... Ga slapen.

*MARIECKE verzorgt MARTHA. De ogen van MARIECKE en DOLF ontmoeten elkaar.
En dan: ...een enorme DONDERSLAG! Het noodweer barst oorverdovend los. De KINDEREN trekken alles wat ze maar voor handen hebben over hun hoofd, kruipen bij elkaar en beginnen soms angstig te bidden.*

BERTHA:: Iedereen moet voor zichzelf zorgen
DOLF: En die kinderen dan?
PETRA: God zorgt voor hen!

Spiers staat in brand. De DOMHEER en verschillende STEDELINGEN proberen hun bezittingen te redden. Verschillende STEDELINGEN vormen een rij, proberen met een paar emmers de brand te blussen.

SCÈNE 5

KAMP

...Ochtend. De stad smeult nog na, maar de stilte is teruggekeerd.

DOLF: *(stelt zich voor)* Dolf.
MARIECKE: Mariecke!.... Het spijt mij heer, maar u ziet er helemaal niet uit als een Dolf...
DOLF: Huh? Nou ja, m'n moeder noemt me altijd Rudolf.
MARIECKE: Rudolf???
DOLF: Rudolf Wega van Amstelveen.

MARIECKE knielt geschrokken voor hem neer.

MARIECKE: Ik wist het heer...
DOLF: Wat?
MARIECKE: Dat u van edel bloed was...
DOLF: Ik? Doe niet zo gek, sta op.
MARIECKE: Maakt u een grapje heer? Met zo'n edele naam en dan uw kleding...
Hoe u praat...
DOLF: U? Zeg maar 'je', en alsjeblieft geen heer...

STEDELINGEN uit Spiers dragen voedsel het kamp binnen.

MARIECKE en DOLF staren naar het ploegje STEDELINGEN, schuld bewust aangevoerd door de DOMHEER en BURGERMEESTER. Gehuld in verschroeide kledij brengen zij fruit, groente, vis en vlees in het kamp.

MARIECKE: Kijk, Hij houdt van ons!
DOLF: Wie?
MARIECKE: God natuurlijk! Wie met ons spot, spot met Hem!
DOLF: Je bedoelt die brand?
MARIECKE: De brand in Spiers is een teken dat God achter ons staat en gelooft in onze kruistocht!

De STEDELINGEN laden buigend de kar uit.

BURGERMEESTER: Gods tekenen waren overduidelijk.
DOMHEER: Zijn vlammen verzwolgen onze huizen, onze kerk en zelfs onze kinderen.
BURGERMEESTER: Hier! Neemt! En eet!
DOLF: Zoiets doet 'n God toch niet?
MARIECKE: Ze verdienen het toch? Ze hadden ons binnen moeten laten.
(roept naar de burgers van Spiers) Het behoud van de stad hebben jullie aan onze gebeden te danken!
DOLF: Wat maakt jullie zoveel beter dan de kinderen van Spiers?
BURGERMEESTER: *(angstig)* Wij danken u voor uw gebeden.
DOMHEER: *(angstig)* God's genade is groot!
BURGERMEESTER: Alstublieft, alstublieft...
DOMHEER: Eet, eet!

De STEDELINGEN vertrekken samen met de DOMHEER en de BURGERMEESTER. Inmiddels verdelen de KINDEREN het eten. Sommigen doen dat eerlijk, anderen slaan aan het plunderen.

MARIECKE: Wij zijn geroepen! Door Julia. Zij leidt ons naar het Heilige Land. Eerst over de bergen, dan dwars door zee.

Als Julia haar hand naar het water uitsteekt zal de zee wijken.

DOLF: Yeah right!

MARIECKE: Wij lopen naar Jeruzalem, zonder nat te worden of te verdrinken. En zodra we Jeruzalem binnenlopen, laat God de aarde splijten om iedereen die er niet hoort te verzwelgen. En dus ook al die verschrikkelijke Saracenen.

DOLF: Echt waar?

MARIECKE: Natuurlijk, als Gods engelen je roepen, neem je het kruis en...

LEONARDA: Amice, ik hoorde dat de kruistocht naar Genua trekt. Ik reis een eind met ze mee. Ga je mee?

DOLF: Ik kan nergens anders heen... En ach, alleen reizen is zo alleen hè.

Net als DOLF eten wil pakken verschijnt er een groepje BEWAKERS, voorzien van knuppels. Ze beginnen het eten af te pakken. Het maakt niet uit of er al van gegeten is, ze pakken alles.

DOLF: Hee, iedereen heeft honger

Sommige KINDEREN staan het eten vanzelf af, met een plechtig gebaar. De BEWAKERS verdwijnen met volle handen.

ERNA: Hier, neem maar...

DOLF: Ho! Dit is diefstal!

EVA: Het is niet voor hen.

DOLF: Voor wie dan wel?

MARIECKE: Voor Julia natuurlijk!

DOLF: Ach natuurlijk, Julia weer... Jullie doen echt alles voor die haar hè, maar wat doet zij voor jullie?

CLARA: Zij leidt ons naar de Witte Stad.

ERNA: Ze zal voor ons de zee splijten.

DOLF: Ik wil die Julia wel 'ns spreken.

PETRA: Dat kan niet zomaar...

CLARA: Wij zijn maar gewone mensen.

MARIECKE: Hij niet! Rudolf is van edel bloed!

Sommige KINDEREN knielen voor de verwonderde DOLF neer.

MARTHA: Hij is prins van Holland!

FRANK: Dan staat z'n tent daar...

DOLF: Tent?!

FRANK: Ja! Die kant op!

DOLF volgt FRANK, en de rest loopt nieuwsgierig achter hen aan.

MARTHA: Dolf haalt eten! Volg Dolf!

Er verschijnt een geheimzinnige monnik, in zijn hand heeft hij een ganzenveer en een stuk perkament. Dit is DOM THADDEUS. Hij kijkt de kinderen na.

DOLF:

(vloegt) Dit is wel spannend! Ik ga Julia ontmoeten! Dat is die meid waar ze het hier in de middeleeuwen de hele tijd over hebben.
Ze volgen haar allemaal blindelings. Ik ga d'r vragen of ze misschien die kinderen kan helpen.

SCÈNE 6

TENT

JULIA, ANSELMA, JOHANNIS, CAROLUS, HILDE en de andere KINDEREN VAN ADEL zitten op schapenvellen aan een overvloedige maaltijd: brood, drank, vers fruit en vlees.

JULIA: Vandaag richt Christus zich tot jullie met zijn woorden via mijn mond.
Hij treurt over zijn wonden. Christus is verdreven uit zijn Heilige plaats, zijn zetel van macht. Jeruzalem zal bevrijd moeten worden.

ANSELMA: Haast u dus, jongelingen, want het Heilige land waar hij zijn voetstappen zette...

DOLF stormt de tent binnen. Hij wordt meteen omsingeld door BEWAKERS met knuppels.

DOLF: Waar zit Julia?
BEWAKER: Knielen!
DOLF: Huh?

Een BEWAKER dwingt DOLF te knielen.

ANSELMA: En wie durft de Heilige boodschap te verstoren?
DOLF: *(adellijk)* Ik, de edele Rudolf Wega van Amstelveen.
CAROLUS: Laat hem door!
HILDE: Kijk uit Carolus...

CAROLUS schuift een stuk vlees naar voren.

CAROLUS: Ga zitten, Rudolf van Amstelveen.
HILDE: Zou je dat wel doen, we kennen hem helemaal niet.

De VRIENDEN VAN DOLF komen op. Ze buigen zich in de richting van Julia.

ANSELMA: Kinderen, jullie plaats is op het veld!

De BEWAKERS houden hen tegen.

DOLF: Maar al het eten staat hier! Op het veld wachten nog veel en veel meer kinderen met een lege maag... Waarom mogen ze niet 'n keertje mee-eten?

CAROLUS: Ja waarom niet? Wij zitten toch al vol...

ANSELMA: Dat lijkt me niet zo'n goed idee.

JULIA: Neem maar...

De BEWAKERS gaan opzij, de kinderen beginnen wel zeer gretig te eten.

ANSELMA: ... waarom zegt u dat nou?

JULIA: Vrouwe Anselma, Carolus heeft gelijk, wij hebben genoeg te eten.

ANSELMA: Straks schrokken ze onze voorraden nog op...

DOLF: Zó hongerig zijn ze. Maar de meeste kinderen hebben niet alleen honger, ze zijn ook nog 'ns uitgeput. Of ziek. Sommige kinderen sterven onderweg. Deze kruistocht is slecht georganiseerd.

JULIA: God waakt over ons.

DOLF: God?! God vindt het vast niet erg als wij Hem daarbij helpen.
ANSELMA: U bent hier toch niet gekomen om ons de les te lezen?
DOLF: Wat wordt er voor deze kinderen gedaan?
ANSELMA: God gaf Julia de Heilige taak, om al deze kinderen veilig naar Jeruzalem te leiden.
DOLF: Maar jullie gingen niet op weg om te sterven van honger, kou en ellende.

MUZIEK: De Schouder Eronder

SCÈNE 7

KAMP (ROTTWEIL)

Iedereen wijdt zich aan zijn of haar taak. DOLF staat brandhout te hakken met zijn zwaard. THIES kijkt toe. CAROLUS komt aanrennen.

DOLF: Thies breek jij even wat kleine takjes? Dan maken we een groot vuur!
CAROLUS: Dolf!

CAROLUS gooit een stok naar DOLF.

DOLF: Kijk uit man...
CAROLUS: Kom op, haal uit!

DOLF slaat z'n zwaard aarzelend tegen dat van CAROLUS.

DOLF: Carolus, jij wint toch.
CAROLUS: Als jij nooit oefent verlies je nog van Thies.
THIES: Hee!
CAROLUS: Kom kom, dichterbij, probeer mijn zwaard te kruisen...

DOLF doet het. Hij deelt een paar onbeholpen slagen uit, maar blijft geconcentreerd.

THIES: JONGENS! DOLF GAAT CAROLUS VERSLAAN!

Er verzamelt zich een menigte. In het publiek staan ook THADDEUS en HILDE. Het zwaard van CAROLUS scheert langs het shirt van DOLF. Hij trekt z'n shirt uit. De brandwond van DOLF is nu duidelijk zichtbaar. Van een afstand bekijkt THADDEUS de twee jongens die vechten. Hij merkt de brandwond op. Ze vechten verder. Aangemoedigd door wat kinderen.

CAROLUS: Niet zo schijterig, blijf zo dicht mogelijk bij je tegenstander. Alleen dan kun je hem slaan, snijden of steken...
DOLF: Van wie leer je zoiets?
CAROLUS: Van mijn vroegere meester, de Graaf van Marburg. Ik was zijn schildknaap.
DOLF: Cool! Maar liet hij je dan zomaar gaan?
CAROLUS: Ik moest toch met Hilde mee?
DOLF: Hilde van Marburg? Is dat zijn dochter?

HILDE springt erbij.

HILDE: Ja, iets op tegen?
CAROLUS: Ze wordt mijn bruid!
DOLF: Maar jullie zijn nog hartstikke jong!
CAROLUS: We konden niet wachten? Zij wordt de nieuwe koningin van Jeruzalem
HILDE: En Carolus wordt dus de nieuwe koning!
DOLF: *(lacherig)* Jij?
CAROLUS: Lach maar Hollander... Wij zijn toevallig wel aangewezen door de aartsbisschop van Keulen!

CAROLUS overmeestert de verbijsterde Dolf.

DOLF: Genade!
CAROLUS: Dolf, ondanks je vechtkunsten ben jij altijd welkom in onze tent.

CAROLUS en HILDE helpen DOLF overeind.

DOLF: Mijn plaats is bij de kinderen.
HILDE: Maar wij hebben groente, fruit, brood...
DOLF: Alle anderen verdienen ook brood.
CAROLUS: Waar dacht je dat vandaan te halen?
DOLF: Ik weet wel wat...

(DOLF pakt zijn telefoon en vlogt zijn laatste vlog)

DOLF: Ik weet niet of iemand dit ooit nog gaat zien...
We zijn met de kinderkrustocht aangekomen bij Rottweil. Dat is heel ver weg van de steen waar ik op moest blijven staan om teruggeflitst te worden. Maar dat moment heb ik gemist.
Hier denkt iedereen dat de brand in Spiers de schuld is van deze arme, goedgebouwde kruistochtkinderen. Ik moet ze helpen. Ze hebben mij nodig. Als ik hen help, is er tenminste nog een reden waarom ik voor altijd hier moet blijven.

Zuchtend zet DOLF zijn telefoon uit.

SCÈNE 8

BAKKERIJ IN ROTTWEIL

De bakker GARDALFA en NORA worden bijgestaan door knechten AGNES en HEDWIG. Het is een drukke, chaotisch bedoeling.

GARDALFA: Zijn we eindelijk eens klaar om te bakken?
NORA: Natuurlijk! Wat denk je zelf? Waar zijn al die knechten anders voor?
AGNES: Zeg het maar baas, waar beginnen we mee?
HEDWIG: Met deeg volgens mij...
AGNES: De slimste thuis zeker?
HEDWIG: Tuurlijk, ben enig kind!
GARDALFA: Ligt dat worstenbrood klaar?
AGNES: Tuurlijk baas!
HEDWIG: Tuurlijk baas!
NORA: Hoppetee, aan de slag dan.

ERNA, EVA en CLARA komen binnen.

GARDALFA: Wat is dat nou?
NORA: Dat zijn klanten, die ken jij zeker niet?
AGNES: Kan ik jullie helpen?
GARDALFA: Kijk maar in de oven wat we nog hebben.
HEDWIG: Niets lijkt me. We zijn het deeg nog aan het rollen.

Gardalfa, gaat op haar stoel zitten en neemt een slok wijn. De deur gaat piepend open, DOLF en LEONARDA komen binnen. Nora lijkt onder de indruk van deze entree...

DOLF: Eh... goedendag!
GARDALFA: Goedendag? Gewoon een dag zoals iedere dag.

Kijkt in haar lege kruik.

NORA: We hebben te maken met een heer zie ik!

NORA buigt en leidt DOLF binnen alsof ze koninklijk bezoek krijgt.

GARDALFA: Wat maakt dat nou weer uit? Klant is klant!
NORA: Voor edele heren hebben wij anders altijd nog wel één heel speciaal brood.
DOLF: Eh... één brood is 'n beetje weinig.
NORA: Hoeveel zou je er willen, vier of vijf?
DOLF: ...Acht...honderd

Gardalfa laat van schrik haar kruik vallen, en schudt proestend 'nee'.

HEDWIG: Acht...honderd?!
AGNES: Is dat niet een beetje veel voor één jongen?
NORA: Dat is geen probleem, geen enkel probleem hoor!
GARDALFA: Bak ze maar lekker zelf dan!
NORA: *(fluistert en wijzend)* Zij zijn het! Die heilige kinderen!
GARDALFA: Die schooiers?

NORA: Sst! Maak ze nou niet kwaad. Dat heb ze in Spiers gedaan.
HEDWIG: En die stad is nou net zo zwartgeblakerd als jouw brood!
AGNES: Stelletje brandstichters!
NORA: Ssst! Als je hen beledigt, beledig je de hele stad.
GARDALFA: Achthonderd broden...
AGNES: Dat krijgen we met ons twee knechten nooit voor elkaar...
HEDWIG: In geen achthonderd jaar.
DOLF: Aan knechten geen gebrek!

De hele menigte omcirkelt GARDALFA. Alle KINDEREN kijken haar aan met grote, smekende ogen.

NORA: Wat heb je ons te bieden dan?
GARDALFA: Hmmm, veel broden kost natuurlijk ook heel veel...

DOLF grabbelt wat muntgeld uit z'n zakken. GARDALFA grist het af en bijt erop.

GARDALFA: Wat een zuinige Hollander!

GARDALFA probeert weg te komen, hoewel NORA z'n weg verspert.

DOLF: Hohoho, wacht! En dit dan...

DOLF pakt z'n iPhone. Iedereen bestudeert het moderne apparaatje. GARDALFA draait zich om.

GARDALFA: Wat moet ik daarmee?

Hun verbazing neemt alleen toe als DOLF wat muziek laat horen.

NORA: Een duivels apparaat!
DOLF: *(maakt een foto)* Kijk dit zijn jullie!
GARDALFA: *(valt bijna flauw)* Wow...
DOLF: Wat denk je? Ruilen voor achthonderd broden?
GARDALFA: Zullen we dat doen?
BAKKERS: NATUURLIJK!

MUZIEK: Bak Het Brood

De kruisvaarders vertrekken met de broden, uitgezwaaid door de BAKKERS.

SCÈNE 9

KAMP (ROTTWEIL)

DOLF EN DE ANDEREN komen terug met 'n wagen vol brood.

DOLF: Etenstijd!

*Veel kinderen stuiven op de wagen af, verdringen elkaar voor een homp brood, anderen blijven liggen.
De KINDEREN VAN ADEL dringen naar voren.*

MARIECKE: RUSTIG! Rustig aan, stelletje zwijnen!

DOLF: Zwijnen?

HILDE: Mariecke is soms zó grof...

CLARA: Is het brood dan alleen voor gezonde kinderen?

DOLF: O eh... natuurlijk niet.

EVA: De kleintjes zijn toch veel te zwak om te vechten voor hun brood?

MARIECK: Sommige zieken zijn zo moe, die slapen zelfs met hun ogen open!

ERNA: Ik vind dat zo eng.

LEONARDA bekijkt de zieken. Ze voelt aan hun lichamen, sommigen zijn al overleden.

LEONARDA: De Scharlaken Dood!

De naam van de ziekte wordt rond gefluisterd. BERTHA en nog wat KINDEREN beginnen te bidden.

DOLF: Scharlaken dood?

LEONARDA: Het is een laffe ziekte, die pakt alleen de kleintjes...

THIES: Als ik hem in mijn handen krijg, die Scharlaken Dood..!

LEONARDA: Het is een ziekte.

DOLF: De meeste ziektes ontstaan door beestjes, zó klein dat je ze niet eens kan zien.
Ze maken je ziek en springen dan naar een ander kind.

MARIECKE vertrekt met de jongere kinderen.

THIES: Ik ben toch niet bang voor zulke kleine beestjes!

MARTHA: Meekomen Thies!

MARTHA trekt THIES mee.

DOLF: Hou de gezonde kleintjes zo ver mogelijk weg van de zieke.
We moeten de doden begraven.

LEONARDA: Doen wij wel.

FRANK: Dat is het minste wat we voor ze kunnen doen.

Samen met CAROLUS en FRANK tilt LEONARDA de dode kinderen op. Ze lopen weg.

DOLF: De zieken moeten goed eten.

MARIECKE: Ik maak wel een kruidendrank...

PETRA: Kom Mariecke, daarachter staat een bos Rozenmarijn.

Als ze vertrekken passeren ze ANSELMA, JOHANNIS en JULIA. THADDEUS houdt DOLF bewonderend in de gaten.

DOLF: Iedereen die de zieken bezoekt, moet zich daarna goed wassen. En de kommen waaruit je ze voedt boen je schoon met kokend water en zand. De kinderen hebben rust nodig. Veel rust...
BERTHA: Wij zullen over ze waken.
HILDE: En ze verzorgen.
DOLF: Als ze nu genoeg slapen, kunnen we misschien over 'n paar weken verder.

Iedereen gaat aan de slag. HILDE en BERTHA verzorgen met natte doeken de zieken. MARIECKE en PETRA delen drankjes uit.

ANSELMA: Zozo, een paar weken maar liefst?
JULIA: Rudolf van Amstelveen bedoelt 't vast goed.
ANSELMA: Maar is hij nu opeens onze nieuwe leider?
DOLF: Nee, ik help jullie, zoveel ik kan.
ANSELMA: Ach ja, hij helpt ons. Dank heer, maar zo helpt u ons regelrecht naar de verdoemenis!
JULIA: We vertrekken morgen.
DOLF: En de zieken dan? Die kunnen niet eens lopen...
ANSELMA: De sterkste leggen we op 'n wagen, maar de zwakkeren zijn ons helaas alleen tot last.
DOLF: Dus moeten ze dood?
JOHANNIS: Rudolf, straks wonen ze allemaal in het Koninkrijk Gods...
DOLF: De hemel kan wel wachten, en wij ook!
JULIA: Jeruzalem wacht niet!
ANSELMA: Wil jij eigenlijk wel naar de Witte Stad, Rudolf van Amstelveen?
DOLF: Ik wil dat alle kinderen veilig in Genua aankomen, da's alles. En ik ben heel nieuwsgierig wat er daarna gebeurt...
JULIA: Dat weet je toch? In Genua verricht God via mij een wonder!!!
DOLF: Geloven jullie die onzin echt?

De KINDEREN vormen nu een kring rond DOLF, terwijl hun aantal steeds meer toeneemt.

ANSELMA: Uw woorden zijn als dolkstoten in onze harten. Jij hebt een ander plan, hè? Jij die zomaar uit de lucht valt, met die belachelijke kleren en al die rare praatjes over onzichtbare beestjes...
Kinderen, wat denken jullie: komt hij uit Holland? Of uit de hel?
FRANK: Voor een dienaar van de duivel verricht 'ie wel érg veel goede daden.
PETRA: Weten jullie nog hoe Wilma verdween?
BERTHA: Die meid op die steen... Werd die niet ontvoerd voor de duivel?
BRECHTJE: En wie verscheen er toen?

Er stijgen opeens veel meer sceptische geluiden op vanuit het kinderleger. KINDEREN komen om DOLF heen staan.

DOLF: Maar jullie kennen me toch?

FRANK haakt aan bij PETRA. Net als BERTHA, BRECHTJE en TRUDE. Al is het met veel twijfel.

ANSELMA: Uw handlangers keren zich tegen u. Zij weten welke straf er wacht op ketters: de brandstapel!

ANSELMA wijst in de richting van DOLF. De BEWAKERS pakken hem. DOLF verzet zich, maar hij krijgt klappen. De KINDEREN vormen een steeds nauwere kring.

JULIA: Het doet mij pijn om een zoon van edel bloed te straffen, maar wie heult met de duivel, verdient het vuur!

De BEWAKERS binden DOLF vast.

LEONARDA: Natuurlijk hebben jullie het recht om Rudolf van Amstelveen te beschuldigen, maar om hem zomaar te doden? Wat is het bewijs?

ANSELMA: Zwijg!

MARIECKE: Maar Vrouwe Anselma...

PETRA: ... heeft gelijk!

MARIECKE: PETRA! Bessensap?

MARIECKE biedt ANSELMA en JULIA een kelk met sap aan, Julia drinkt er van. JOHANNIS wil ook een slok, maar krijgt niets.

ANSELMA: Zie jij dat, je steun brokkelt af.

ANSELMA neemt een aantal flinke teugen.

JOHANNIS: Eh... Julia, verdient hij op zijn minst niet een eerlijk proces?

ANSELMA: Jij hebt toch geen medelijden met dat duivelskind?

JOHANNIS: Maar Julia... Rudolf van Amstelveen is geen moordenaar.

JULIA: We zullen hem berechten!

ANSELMA gromt.

MUZIEK: Dood Of Leven (deel 1)

JULIA: De tegenstemmen zijn absoluut in de meerderheid. Ik kan niet anders dan uw uitspraak volgen. Rudolf van Amstelveen, ik veroordeel u tot de eeuwige vlammen van hel en verdoemenis! De brandstapel!

MARIECKE: Neeeeeee!

MUZIEK: Dood Of Leven (deel 2)

DOM THADDEUS onderbreekt.

THADDEUS: Raak hem niet aan!

ANSELMA: Wie... *(wrijft even over haar buik)* Wie bent u nou weer?

THADDEUS doet z'n kap af, een vriendelijk gezicht wordt zichtbaar.

THADDEUS: Mijn naam is Dom Thaddeus, ik reis al weken met u mee. Eerst uit diepe bewondering voor u, Julia. Maar nu begaat u een onvergeeflijke fout. Herkent u deze afgezant van God dan niet?

JULIA: IK ben een afgezant van God! *(wrijft over haar buik.)*
THADDEUS: Waarschijnlijk is God al even teleurgesteld in uw daden als ik.
Daarom zond Hij: Rudolf van Amstelveen.
ANSELMA: *(wrijvend over haar maag)* Pfff, luister niet naar hem Julia...

THADDEUS trekt het shirt van DOLF omhoog. Nu verschijnt de brandwond... Een grote geschrokken reactie van iedereen.

THADDEUS: Zie hier het teken van God. Het teken van de Heilige Drievuldigheid.
DOLF: Dit? Nee joh, dit is gewoon een ongelu...

THADDEUS geeft hem een por. Dit kan Dolf's redding zijn

THADDEUS: ...Ongelooflijk bijzonder teken van God
JULIA: Laat zien!

THADDEUS draait DOLF richting JULIA.

THADDEUS: Durf jij nu nog te twijfelen?

JULIA kijkt naar de wond. Bertha, Carolus, Frank, Petra, Hilde, Leonarda, Mariecke en Thaddeus volgen dit voorbeeld. Daarna knielen steeds meer kinderen. Ook JOHANNIS zakt op z'n knieën.

ANSELMA: Precies, pfff... die RARE vlek... misschien is dat joch... pfff... gewoon... ziek...

Ook ANSELMA knielt: niet uit nederigheid maar uit pure pijn.

THIES: Worden grote mensen dan toch ziek van die beestjes?
MARIECKE: *(laat de beker zien)* Nee, maar wel van zwarte bessen!
ANSELMA: Misschien... misschien is het toch beter... dat de kinderen rusten...
Uit de weg! Uit de weg!

JULIA en ANSELMA rennen weg vanwege de buikloop.

MARIECKE en DOLF wisselen een dankbare blik naar elkaar uit.

De groep rust.

Allen af. Sommigen kinderen lachen de kermende ANSELMA uit. Anderen blijven Dolf bewonderend aanstaren.

SCÈNE 10

LAB

WILMA ligt op een onderzoekstafel, in 'n shocktoestand. Haar vingers bewegen stijfjes. Ze wordt onderzocht door ILSE, PAVLOVA en LAIKA.

ILSE: ZE BEWEEGT... Eindelijk!

WILMA opent haar ogen en...

WILMA: WAAAAAAH!!!

De professoren leggen vast hoe Wilma schudt en trilt.

PAVLOVA: Hallo, niet schrikken.

LAIKA: We komen in vrede.

ILSE: Heb je hem gezien? Mijn zoon?

PAVLOVA: Rustig, rustig.

LAIKA: Geef het meisje wat ruimte.

ILSE: Mijn zoon, blond... en en en eigenwijs! De hele tijd bezig met zijn volgers.

WILMA: *(vertwijfeld)* Volgers... ? Julia... ?

PAVLOVA: Nee, Dolf.

LAIKA: Rudolf.

ILSE: *(leest uit het boek)* 'Is het nog toeval als er op de dag van Sint Jan plotseling een jonge vreemdeling verschijnt, terwijl ene Wilma op datzelfde moment in het niets verdwijnt...'

Je hebt hem gezien hè, zeg het dan, zegt 't alsjeblieft...

Wilma?

WILMA valt flauw. PAVLOVA en LAIKA proberen haar weer wakker te maken..

ROTS

Dolf, alleen en in gedachten verzonken, heeft niet door dat DOM THADDEUS verschijnt. Die begint Dolf na te schetsen en tekenen, in hetzelfde boek als dat ILSE in haar handen heeft.

THADDEUS: Waarom zit je zo stil?

DOLF: Iedereen heeft toch weleens heimwee naar huis?

THADDEUS: Tja, soms lijkt 'thuis' haast heiliger dan Jeruzalem.

DOLF: Heiliger? Is er dan iemand in Jeruzalem die me wakker schudt als ik door m'n wekker snurk?

THADDEUS: Wekker?

DOLF: Iemand die me elke dag belt als ik op kamp ben?

THADDEUS: Belt?

DOLF: Die m'n boterhammen langs brengt op school, als ik ze weer eens vergeet? Iemand die er voor je is, als je haar nodig hebt...

THADDEUS: Om je brandwond te verzorgen?

DOLF: M'n brandwon... *(kijkt achterom)*

THADDEUS: Ongelukje?

DOLF: O, ik zat wat te knoeien met vuurwerk.

THADDEUS denkt: Vuurwerk?

DOLF: Eh... buskruit.

THADDEUS denkt: Buskruit?

DOLF: Het is zeker nog niet uitgevon... eh niet bekend hier.

THADDEUS: Net zo min als die stoffen waarin u in loopt, puur Hollands? En die buidel op uw rug is bijzonder. Zelfs uw manier van denken kwam ik nooit eerder tegen. Ook niet in uw moederland.

DOLF: Ik kom toch echt uit Holland

THADDEUS: Amstelveen niet? Een stad van naam.

DOLF: Ik kom eh... Uit de eenentwintigste eeuw!

THADDEUS: Eh, met permissie ik...

DOLF: Uit het jaar 2024.

THADDEUS denkt: Dat is wel héél ver weg...

DOLF: Als u denkt dat ik gek ben, dan begrijp ik dat. Maar bij 'n monnik mag je toch biechten? Vergeef me Dom Thaddeus, dat ik heb gelogen. En mijn bloed is al helemaal niet edel...

THADDEUS: *(lachend)* Rudolf van Amstelveen... Het maakt me niet uit waar u vandaan komt of wie uw ouders zijn en zelfs niet wie u bent. Het gaat erom wát u bent. Voor de kinderen.

THADDEUS pakt zijn perkament, begint te schrijven.

LAB

PAVLOVA en LAIKA proberen WILMA nog steeds wakker te maken. ILSE stapt naar voren.

ILSE: Ik had het moeten zien maar nu beseft ik pas,
dat jij dat kleine jongetje al heel lang niet meer was.
Ik bleef je te lang zien als een naïef onschuldig kind.
Je bent allang een man maar liefde maakt je blind.
Een sprong die wordt pas eng wanneer je springen moet.
Verdriet dat wordt pas groot wanneer je het bedwingen moet.
Ik ben je kwijt...
In een zee van tijd...

PAVLOVA en LAIKA lopen naar ILSE en slaan armen om haar heen.

PAVLOVA: Verlies de hoop niet Dokter Wega...

LAIKA: We vinden wel een oplossing.

PAVLOVA: Zelfs een zee van tijd...

LAIKA: Houdt jullie niet uit elkaar.

SCÈNE 11

KAMP (SCHARNITZ)

Ochtend. Dolf ligt te midden van de slapende kinderen onrustig te woelen. Hier en daar lopen HANDLANGERS rond.

De leiders buigen zich over Dolf: GRAVINNEN ROMHILDE & HILDEGARD VAN SCHARNITZ.

DOLF: Wie zijn jullie?

Een aantal kinderen wordt wakker.

ROMHILDE: Wij komen zakendoen. Wie is de baas van dit zootje?

BERTHA: Wij dienen God, en God alleen.

HILDEGARD: Roep die God dan maar!

JULIA: U zoekt mij?

ROMHILDE: Is dat nou God, hahaha.

JULIA: Hoe durft u mij te bespotten?

ROMHILDE steekt haar duim in de mond van JULIA, inspecteert haar gebit en daarna haar lijf: ogen, spierballen, haren etc. JULIA kijkt verwonderd en geschokt.

ROMHILDE: Lijkt me geen harde werker, neem toch maar mee...

THIES: Laat haar los, of ik....

HILDEGARD: Of jij wat...?

THIES: Of Dolf slaat jullie helemaal verrot!

DOLF: Laat ons met rust.

ROMHILDE: Hadden jullie ons maar met rust moeten laten.

HILDEGARD: Iedereen die ons land doorkruist, ons gras vertrapt of ons wild slacht, betaalt tol.

ANSELMA: *(komt aangesneld)* Dan zijn jullie zeker de befaamde dames van Scharnitz...

ROMHILDE: GRAVIN Romhilde van Scharnitz!

HILDEGARD: GRAVIN Hildegard van Scharnitz!

ANSELMA: Mijn nederige excuses, ehm Gravinnen.

(wijst naar zichzelf) Vrouwe Anselma. Ik doe hier de onderhandelingen...

ROMHILDE: Vijftien van uw grootste en sterkste kinderen.

JOHANNIS: Een hoge tol...

ANSELMA: Een zéér hoge tol....

JOHANNIS: Wat dacht u van een aantal dierenhuiden of...

ANSELMA: Tien kinderen.

JOHANNIS: Dat is toch...

CAROLUS: Vrouwe Anselma, dit zijn zwijnen. Daar doe je geen zaken mee, die moet je afschieten!

HILDEGARD: Da's één.

CAROLUS: Ik werk niet voor zwijnen.

ROMHILDE: Geen manieren?

ANSELMA: Eh, Carolus juist wel. Ik voorspel u problemen met zijn heer...
de graaf van Marburg.

HILDEGARD: Ach, wijs er dan zelf maar vijftien aan.

ANSELMA: Tien.

ROMHILDE: Vijftien.

ANSELMA: Twaalf dan.

ROMHILDE: VIJFTIEN!
ANSELMA: Goed, vijftien...
DOLF: GEEN EEN. Noem maar een andere prijs.
ROMHILDE: Goedgoedgoed, jullie hoeven ons die kinderen niet te geven...
JOHANNIS: O gelukkig...
HILDEGARD: We pakken ze zelf!

*De SOLDATEN van Scharnitz graaien om zich heen. Ze pakken de grootste en sterkte kinderen:
DOLF, CAROLUS en LEONARDA proberen ze af te schermen...
De strijd barst los.*

MUZIEK: De Kinderroof

ROMHILDE en HILDEGARD en haar handlangers nemen BERTHA, HILDE, MARIECKE, MARTHA mee, samen met nog wat andere kruistochtkinderen.

En daarna wordt het stil.

SCÈNE 12

KAMP SCHARNITZ

Het kamp is een ravage. Hier en daar liggen lichamen. Ook die van THIES. DOLF krabbelt op. Hij hoort een zacht gekerm. Verderop in de chaos ligt een kleine jongen.

TRUDE: Brechtje! Brechtje waar ben je?
BRECHTJE: Ben jij dat Trude?
TRUDE: Ik ben blij dat ik je gevonden heb.
BRECHTJE: Waar is de rest? Waar is Bertha?
TRUDE: Meegenomen.
THIES: Martha?! Martha
DOLF: Ik ben het, Dolf

Hij tilt het bebloede lichaam op. Hij probeert het bloeden van Thies te stelpen.

THIES: Dolf?
DOLF: Ik blijf bij je Thies.
THIES: Ze hebben Martha, Dolf.
DOLF: Ssst...
THIES: Martha...
DOLF: We zullen Martha redden Thies

THIES sterft in de armen van DOLF.

DOLF: THIES?

LEONARDA verschijnt, op afstand gevolgd door anderen.

DOLF: Thies? Kom op! Wie moet ons dan beschermen?

LEONARDA neemt het lichaam over, sluit de ogen. Op de achtergrond verschijnen ANSELMA en JOHANNIS in gezelschap van JULIA.

CAROLUS: Dolf, Dolf, Dolf ze hebben Hilde! En Mariecke...

LEONARDA wil hem vastpakken, maar DOLF duwt haar ruw weg, hij stampvoet, schopt om zich heen. DOLF is buiten zinnen.

DOLF: God? God, waarom Thies? Waarom neemt U altijd de verkeerde?

DOLF kijkt naar het bloed op z'n vingers.

MUZIEK: Hard Tegen Hard

DOLF: Zoek vogelveren... vet, modder en houtskool... En nog iets... vogelpoep...
CAROLUS: Wát?
DOLF: Schraap het van de rotsen! Vanavond krijgt dat kamp bezoek!

De kinderen zoeken en brengen allerlei dingen. Dolf gaat aan de slag.

SCÈNE 13

BURCHT

Nacht

Bewakers duwen, onder toezien van ROMHILDE en HILDEGARD, de gestolen kinderen voort. MARIECKE, HILDE, MARTHA, BERTHA e.a. dragen ketenen om hun polsen. Verder nog heel wat andere kinderen die geroofd zijn. Zij worden gekeurd en in de hoek gesmeten voordat de nacht definitief valt.

MUZIEK: Demonendans

DOLF en CAROLUS overmeesteren de GRAVINNEN. Op het toppunt van de strijd trekt ROMHILDE doodsbenauwd een zilveren kruis tevoorschijn. Ze probeert hiermee de demonen af te wenden.

DOLF: De Heilige kinderen... of je zondige lijf!

ROMHILDE laat het uit haar trillende vingers kletteren. DOLF vertrappt het. ROMHILDE overhandigt CAROLUS de sleutels van de ketenen.

HILDEGARD: Spaar ons, alstublieft!

ROMHILDE: Laat ons in leven, neem de kinderen!

Terwijl de kinderen worden bevrijd, klinkt er nog een keer een EXPLOSIE.

SCÈNE 14

KAMP SCHARNITZ

Een ongeduldige ANSELMA staat op de uitkijk. Zij wil door, JOHANNIS wil wachten. JULIA bidt.

ANSELMA: De Witte Stad wacht!
JOHANNIS: Maar wij wachten op de rest, toch?
ANSELMA: Als ze nog niet dood zijn, zitten ze in 'n kerker. Moeten we dan voor eeuwig wachten? Terwijl we zó dichtbij zijn.
Kijk Julia, daarachter de bergen...
JOHANNIS: ...liggen nog meer bergen. En nog meer bergen. En daarna droge vlaktes.
Zonder Rudolf redden we het nooit. We hebben meer tijd nodig.
ANSELMA: Ben jij gek geworden?
JOHANNIS: *(fluistert)* Boglio wacht wel op zoveel kinderen.
JULIA: Wie is Boglio?
JOHANNIS: Eh...
ANSELMA: Julia, ik ruik Genua al! Nog maar een paar dagen...
JOHANNIS: Weken!

De DEMOMEN verschijnen met de bevrijde kinderen, en ontdoen zich van hun vermommen.

DOLF: Of misschien wel maanden!

Uit alle hoeken en gaten komen juichende KINDEREN toegesnel, begeleidt door DOM THADDEUS. Ze vliegen elkaar om de hals. BERTHA, PETRA en FRANK nemen DOLF op hun schouders.

ANSELMA: Kinderen? Kinderen! We hebben op jullie gewacht. Maar God roept ons.
Snel! Volg ons.
MARIECKE: Maar waarom zo'n haast Anselma?

Meerdere KINDEREN herhalen de vraag van MARIECKE. Behalve MARTHA.

MARTHA: Dolf? Waar is Thies?

Nog voordat Dolf antwoord kan geven:

ANSELMA: PAK DE SPULLEN! NIET LUIEREN! DE WITTE STAD WACHT!
... JOHANNIS!!! JULIA!!! Kom!

De groep vertrekt. JOHANNIS blijft alleen achter.

MUZIEK: Ik Kan Niet Langer Zwijgen (deel 1)

SCÈNE 15

KARWENDEL

De zware reis zet zich voort. Uit elk beeld blijkt dat de reis nu zwaarder is dan ooit. Ze beginnen nog monter, maar hun vermoeidheid groeit en hun tempo neemt af. De kinderen klauteren tegen de bergen op, over slechte wegen.

De afmattende reis gaat verder.

Later. Een kind gaat zitten om uit te rusten. ANSELMA trekt het mee. DOLF trekt z'n zwaard, zet het op de keel van ANSELMA.

De beklimming nadert zijn einde, maar de droogte van de pvlakte wacht hen op. ANSELMA jaagt de kinderen op. Een kind blijft staan.

Ook de andere kinderen blijven stil staan. Ze horen 'iets'. Een bevrijdend geluid: het geruis van de zee.

Ze bereiken de stad...

LEONARDA: Genua!

Iedereen juicht, alleen CAROLUS blijft wat stilletjes.

SCÈNE 16

GENUA

De CONTESTAS versperren de weg. De teleurgestelde kinderen reageren onrustig. ANSELMA houdt een onderonsje met de CONTESTAS.

CONTESTAMALIA: Jullie komen er niet in.
CONTESTALEXIA: De stad is afgesloten voor zwervers!
CONTESTAMALIA: Of jullie moeten iets te verkopen hebben.
CONTESTALEXIA: Of zijn jullie van adel soms?
CONTESTAMALIA: Lijkt me niet!
ANSELMA: *(tegen JOHANNIS)* We mogen er niet in! Ze laten alleen kooplui en edellieden toe!
JOHANNIS: Dus alles is afgelopen?
ANSELMA: *(geeft een por)* Natuurlijk niet!

ANSELMA rukt een cape af van een van de adellijke kinderen, legt deze bij DOLF over zijn schouders.

ANSELMA: Rudolf van Amstelveen, jij bent de ideale afgezant van onze kruistocht. Vraag hen om toegang tot het strand.
DOLF: Ik spreek toch geen Italiaans?

LEONARDA gebaart 'laat maar', stapt naar voren.

LEONARDA: Ik help je wel! Ik kom uit deze streek.

LEONARDA loopt naar de CONTESTAS.

LEONARDA: Ciao, jullie weigeren een edele heer uit Hollanda toch niet neem ik aan?
CONTESTALEXIA: Hollanda? Daar komen alleen barbaren en domme...
CONTESTAMALIA: *(geeft Contestalexia een por)* Edele heer... Excusi!
CONTESTALEXIA: Vieni dentro, kom binnen...

INTERIEUR PALAZZO

Onder begeleiding van de CONTESTAS betreedt de delegatie een weelderig ingerichte ruimte. Imposante beeldhouwwerken, exotische vazen, huiden van wilde dieren etc. Er staan bedienden en hun bazin: de CONTESSA.

MUZIEK: Genua

DE CONTESSA neemt verveeld plaats op haar troon. Aan weerszijden van haar verschijnen DIENAREN met waaiers, ze masseren haar voeten en ook haar nagels worden verzorgd. De kruistochtkinderen buigen.

LEONARDA: Conte, het is een eer u te ontmoeten!
CONTE: Jajajaja.
LEONARDA: Zo'n belangrijk iemand.
CONTE: Kom ter zake! Wat willen jullie?
LEONARDA: We willen graag naar het strand.
CONTESSA: Wie is uw vriend met dat blonde, gouden haar en die blauwe pantalon. Ik ontmoet kooplui uit alle windstreken, maar zelden zulke jonge, rijke...

LEONARDA: Hij is Rudolf Wega van Amstelveen
CONTE: Amstelveen... Nooit van gehoord.
CONTESSA: Rijk, exotisch en zeldzaam.
DOLF: Wat?
CONTESSA: Jij bent perfect voor Genua!
CONTE: Niet tegenstribbelen mannetje.

CONTE trekt zijn zwaard.

CONTESSA: Nu niet zo zeuren Rudolf Wega van Amstelveen, vecht voor je vrijheid.
DOLF: Duel? Nou, dat lijkt me meer iets voor Carolus...

CAROLUS grijpt naar zijn maag. Hij krimpt ineen, niet in staat om te vechten.

DOLF: Carolus wat heb je?
CAROLUS: Niets... Denk aan wat we geoefend hebben.

Een eerste slag van de CONTE.

Als CAROLUS opeens ineen krimpt is DOLF afgeleid. Hij weet de uithaal van de CONTE nauwelijks nog te ontwijken. Het zwaard van de CONTE scheert langs hem heen. De CONTE en DOLF vechten een komisch gevecht.

CONTESTAMALIA: Oh geweldig!
CONTESTALEXIA: Stelletje heethoofden...
CONTESTAMALIA: Altijd mooi zo'n gevecht met een woesteling!
CONTESTALEXIA: Pas op Conte! Denk aan uw rechterflank!

DOLF veroverd het zwaard van de CONTE en beëindigt het gevecht door zijn zwaard aan de CONTE te geven. De toeschouwers klappen.

CONTESTAMALIA: Oh fantastisch! Wat een stoere vent!
CONTESTALEXIA: Gewoon geluk...
LEONARDA: Signora, Signora, mogen wij nu alstublieft naar het strand?
CONTESSA: Ga je goddelijke gang!
CONTE: Ga in vrede!
LEONARDA: Si mille gratia!

De CONTESSA en de CONTE lopen af. De kinderen rennen blij af.

LEONARDA: Het is gelukt! We mogen naar het strand!

SCÈNE 17

GENUA

Kinderen juichen Dolf toe

Carolus onttrekt zich aan de menigte.

HILDE: Carolus? Wat is er? Sta op!

CAROLUS: Het gaat wel weer...

Terwijl de kinderen zich om hem heen verzamelen, krabbelt CAROLUS overeind. Hij verzet één stap en zakt weer ineen, wrijvend over z'n buik. DOM THADDEUS legt z'n hand op het bezwete voorhoofd van CAROLUS.

HILDE: Mijn koning!

THADDEUS: Bloedheet.

MARIECKE: Zo veel mogelijk natte doeken.

HILDE: Help hem!

MARIECKE rent weg.

DOLF: Carolus, voel je dit?

DOLF drukt voorzichtig tegen de maag van CAROLUS. Hij schreeuwt het uit. MARIECKE keert terug met natte doeken. DOLF drapeert ze over CAROLUS.

MARIECKE: Helpt dat wel? Zal ik wat basilicum halen

THADDEUS: Te laat...

DOLF: Onzin!

HILDE: *(snikkend)* Mijn liefste!

THADDEUS: Rudolf, als zo'n vrolijk mens in één keer al z'n levenslust verliest, dan is zijn bloed volledig vervuild...

HILDE: Dit kan niet waar zijn!

FRANK: God zal hem redden.

THADDEUS: Het enige wat wij nog kunnen doen, is bidden.

HILDE: Carolus, blijf bij me...

Terwijl de rest zich terugtrekt om te bidden, waken DOLF en HILDE bij het lichaam van CAROLUS.

CAROLUS: Hilde... mijn koningin... Ooit zie ik je weer.

HILDE: Zeg dat niet, alsjeblieft.

DOLF: Kom op Carolus, dit is een doodgewone blindedarmonsteking. Dit kan je makkelijk overleven. Heeft m'n moeder ook gehad. Je moet naar 't ziekenhuis of nou ja, 'n klooster of...

CAROLUS: Rudolf van Amstelveen... Jij wordt de nieuwe koning.

DOLF: Volhouden Carolus!

LAB

ILSE staat alleen.

ILSE: Ik had het moeten zien in al mijn koppigheid

Dat ik je kon verliezen maar ik dacht jij blijft altijd
Nu zie ik bovendien, je kunt het leven aan
Ik help je wel maar jij kunt op je eigen benen staan

CAROLUS zakt weg in 'n dodelijke koorts. DOM THADDEUS vouwt met behulp van DOM JOHANNIS de handen van CAROLUS samen op diens borst. Hij sluit ook de ogen. HILDE grijpt CAROLUS vast. THADDEUS en MARIECKE ontfermen zich over haar. Nu iedereen naar haar kijkt, neemt ANSELMA snel de schitterende wapengordel van CAROLUS weg.

Terwijl langzaam de nacht verschijnt, wordt CAROLUS weggedragen. De kinderen volgen het lichaam van hun koning. HILDE, DOLF en MARTHA blijven samen over.

MARTHA	Een keuze is pas zwaar, als je beslissen moet
HILDE	Een liefde pas oprecht, als je die missen moet
DOLF	Onze eigen eeuwigheid zit in een simpel klein gebaar
ILSE EN DOLF:	Maar zelfs een zee van tijd... houdt ons niet uit elkaar.

SCÈNE 18

GENUA

We horen de zee. JOHANNIS tuurt uit over het water. DOLF komt aangelopen.

JOHANNIS: Zonder ons zou hij nog leven. Misschien...
DOLF: Misschien wat?
JOHANNIS: ...Is hij beter af in het Koninkrijk Gods.
DOLF: Hoezo?
JOHANNIS: Boglio.
DOLF: Boglio?
JOHANNIS: Is dat de morgenzon?
DOLF: Wie is Boglio?

JOHANNIS geeft geen antwoord.

DOLF: Dom Johannes...?
JOHANNIS: Noem mij geen Dom, dat ben ik niet waard.
DOLF: U bent toch een monnik?

JOHANNIS wil weglopen. DOLF pakt hem bij z'n arm.

DOLF: Of niet?
JOHANNIS: Het was Anselma. Zij had een plan...
DOLF: Wat voor plan?
JOHANNIS: Het leek allemaal zo simpel!. We hadden maar één ding nodig...

Tijdens zijn verhaal zien we een 'flashback', waarin we min of meer de silhouetten van de monniken rond zien dwalen...

JOHANNIS: Eén ding... Dagen zwierven we over de heide. We lokten voorbijgangers, met een 'hemels vuur'. De meesten hadden ons door... Maar niet dit meisje.

We zien in de flashback JULIA zoals in de opening. ANSELMA komt naar haar toe met de bekende witte kleding.

JOHANNIS: We zeiden haar: 'God roept je mijn dochter, want met vreugde kondigen wij u aan dat U bent uitverkoren voor een Heilige taak...'

Julia valt op haar knieën, heft haar handen ten hemel, de geestelijken kleden haar om tot een heilige.

DOLF: Julia?

Julia is nu goed te zien.

JOHANNIS: Julia geloofde ons, zo vurig dat iedereen háár geloofde. De arme kinderen van Keulen, de aartsbisschop, zelfs de Graaf van Marburg stond zijn schildknaap en zijn dochter Hilde af...
DOLF: Carolus.

Het licht dat op JULIA gericht staat, dooft.

JOHANNIS: Hij... betaalt ons tien denare per kind. Boglio verkoopt ze als slaven in
Tunesie. Hij komt ze halen met honderd schepen...
DOLF: Wát??? Dom Johannis? Is dit waar?

JOHANNIS vlucht weg. DOLF springt op, wekt de KINDEREN.

MUZIEK: Geloof Niet in Haar

SCÈNE 19

STRAND

We horen de zee. ANSELMA komt nietsvermoedend op. Ze weet net op tijd de aandacht van de kinderen te verleggen. ANSELMA wijst naar JULIA.

ANSELMA: En dan zal Jeruzalem door al haar volgers worden bevrijd!

Alle blikken staan nu gericht op JULIA. JULIA loopt met gebogen hoofd naar de rand van de zee. Ze heft haar armen omhoog.

JULIA: Machtige zee, ik gebied u te wijken voor Gods kinderen.

Er volgt alleen stilte.

JULIA: Wijk terug, wijk terug voor Gods kinderen.

Weer gebeurt er niets.

JULIA: *(verward)* God, waarom stelt u mijn geloof zo op de test...?

DOLF: Wat zei ik jullie?

JULIA: BID DAN TOCH! BID DAN!

Terwijl veel kinderen neerknielen voor gebed, richt JULIA zich nog hoger op, alsof haar vingertoppen de lucht willen raken.

JULIA: God, ik smeed u, laat de zee wijken voor de bevrijders van de Witte Stad.
Alstublieft God.

Er gebeurt niets.

JULIA: *(hopeloos)* Alstublieft... Heer...? Heeft u mij verlaten?

ANSELMA: God zal ons toch nooit verlaten? *(wijzend)* Kijk dan, kijk dan!

Iedereen kijkt nieuwsgierig op.

ANSELMA: Hij zend jullie zijn vloot! Kijk daar, die schepen!

Geroezemoes.

JOHANNIS: Stop! Dat zijn slavenschepen!

ANSELMA: Wat???

JOHANNIS: Geloof haar niet!

MUZIEK: Ik Kan Niet Langer Zwijgen (deel 2)

Een beweging van JULIA en ANSELMA wordt vastgepakt. JULIA loopt naar haar toe. De kinderen willen haar verscheuren maar JULIA houdt ze op afstand...

Muziek versterkt. De kinderen duiken op ANSELMA.

SCÈNE 20

DUINEN

We horen alleen de zee in de verte. DOLF is alleen. DOM THADDEUS komt naar hem toe.

DOLF: Al die onwetende kinderen. Ze volgden haar. Blindelings. Ze geloofden haar mooie verhalen, in de woorden die allemaal bedacht bleken te zijn.

MARIECKE komt op.

Enkele vrienden komen op DOLF af.

MARIECKE: En nu wat gaan we doen?

PETRA: Blijven we hier? Gaan we door met onze kruistocht?

BERTHA: De Witte Stad wacht nog steeds op ons.

MARIECKE: Ik mis de bossen, Dolf... Mijn huis.

PETRA: Nog meer lopen, nog meer blaren...

FRANK: Nog meer honger...

JOHANNIS: Ik zal alle kinderen met heimwee veilig thuisbrengen, dat is het minste wat ik voor jullie kan doen...

BERTHA: Leugenaar...

DOLF: Zonder Johannes waren jullie nu slaven...

JULIA richt zich op. Ze spreekt de hele menigte toe...

JULIA: Kinderen! Even dacht ik dat God mij had verlaten. Maar weet je waarom Hij het wonder weigerde te verrichten? Omdat er schurken met ons meeliepen! Anselma bracht ons naar de verkeerde zee. Vanaf nu trekken wij naar het oosten!

THADDEUS: Kinderen, waar wij heen gaan is van later zorg. Velen van ons hebben behoefte aan verzorging, voedsel en rust. Ik probeer de bisschop van Genua te spreken. Wellicht steekt hij ons een hand toe.

Achter hen klinkt een stem.

STEM WILMA: Oh, hier zijn jullie!

Iedereen kijkt om.

WILMA verschijnt. Ze draagt een moderne rugzak, 'n zonnebril en werpt een krijtje op. Ze wordt enthousiast begroet.

BERTHA: Wat is dat?

FRANK stopt 't krijtje bijna in z'n mond...

WILMA: Kun je kruizen mee tekenen. Ik noem het: de tekensteen!

FRANK: Ik noem 't handel!

PETRA: En dat masker?

WILMA drukt de bril op FRANK's neus, beweegt hem voor zijn ogen heen en weer.

WILMA: Opletten! Dag, nacht, dag, nacht, dag, nacht...
BERTHA: (*grist de bril af*) Da's minstens dertig denare waard!
WILMA: Heb je dit nog niet gezien: een koude fakkel!

WILMA pakt een zaklantaarn uit de rugzak, schijnt ermee rond.

PETRA: Driehonderd denare!
WILMA: Wacht nou, dit is het allergrootste wonder!

WILMA pakt een iPhone uit zijn zak.

WILMA: Een boodschap in een doosje voor ene Rudolf.

WILMA opent een videoboodschap van ILSE.

STEM ILSE: Lieve Dolf, hopelijk ontvang je deze boodschap nog op tijd. Ik mis je al acht eeuwen lang. Alsjeblieft, spoed je naar de plek waar onze boodschapper is aangekomen: het marktplein van Genua. Als het goed is, heeft ze vlak voor het bisschoppelijk verblijf een kruis gekrijt. Ga daar op staan, en geen millimeter ernaast. We flitsen je terug om precies twaalf uur...

DOLF kijkt op de iPhone.

DOLF: Vijf voor twaalf...

DOLF maakt een laatste vlog van de groep mensen om hem heen. Iedereen is afgeleid door de druk uitbeeldende WILMA.

MARIECKE ziet DOLF. DOLF ziet MARIECKE.

MARIECKE: Je gaat ons verlaten hè?
DOLF: Ik moet naar huis. Ik moet mijn eigen weg volgen. Zoals jullie ook jullie eigen weg moeten blijven volgen.
Dank jullie wel. Voor alles.

DOLF en MARIECKE wisselen een blik uit. Ze omhelzen elkaar. MARIECKE geeft een goedkeurende knik naar DOLF.

DOLF rent stiekem weg.

SCÈNE 21

MARKTPLEIN

Een groep kruistochtkinderen loopt voorbij DOLF, als hij zenuwachtig op het kruis wacht. In zijn hoofd neemt hij afscheid van alle kinderen, terwijl de kinderen allemaal hun pad vervolgen naar Jeruzalem.

Een flits.

ILSE ziet DOLF op de grond zitten nadat hij net is teruggeflitst.

ILSE: Dolf?... Dolf... Dolf.

DOLF: Rudolf...

ILSE vliegt DOLF in zijn armen.

MUZIEK: Slotlied